

Odpověď nezná...

Listí zvolna opadává
pole ztrácí bujný vlas
Krajina je náhle tmavá
dřív jde spát a déle vstává
zimou začíná se třást

Z větví podzim fresky shodí
z vitráží je slepá zeď
vichr stoupá do poschodí
déšť se kalnou mlhou brodí
nenachází odpověď

Na otázku, co je věčné
a to tak, že nekonečné
že má cenu stavět chrám

Hledá to, co nepomíjí
smáčí stovky teorií
Dosud nemůže říct: Zním

Každým dnem se hlásí...

Na obloze matně bliká
ve tmě téměř neprodyšné
pohled očí. Několika
Komu patří možná víc. Ne?

Vega ze souhvězdí Liry
nebo žhavé oko Býka
Orion je silný, čirý
východ světlem odemyká

V listopadu na nás hledí
oči nebe, malí sledí
kteří plují všemi časy

Pronikají všední šedí
v níž se lidé nesoustředí
a k níž každým dnem se hlásí...

Nikdy bez naděje...

Vodní hladina se plazí
protahuje, zívá líně

Občas pozoruje mlázi
v něžném kraji. Babiččině

Holou větu sotva smolí
přesto vzkazy břehům píše
že se vrací do údolí
pokorná, a natruc pýše

Že je každou chvíli jiná
svůj kraj ale obepíná
ať se děje co se děje

Někdy mátožně se motá
jindy živelná je hmota
Nikdy ovšem bez naděje...

Pak pozve nás...

Obloha z pavučin se spřádá
do trávy vpil se noční mráz
Ticho se nějak chytá snáz
když říjnu klesá brada

Josefův lom se nerad hádá
zimě však umí odpor klást
Sluneční svit zryl řadu brázd
a loukám chybí stáda

Žlutá se v modré koupe ráda
rudá pak zvláštní puzzle skládá
Co že je to jen za obraz?

Krajiny, která neuvadá
ač koncem října hrbí záda
krajiny, která pozve nás...

Zlo dobra, dobro zla tvář má

Z kostelní zdi se touhy drolí
Včerejší den zatím schová

zrezlá roura okapová
V dešti nehraje žádnou roli

Varhany slovo neprocedí
Mlčky hledí na kázání
samy názoru se straní
Snad proto, že i více vědí

Světlo se brodí v změti listí
Proti tmě nebe nepojistí
Zlo dobra, dobro zla tvář má

Vítězství vždycky prohra střídá
bohatství potom značná bída
Ve tmách je světlo, v zárech tma

Staccato pozdně říjnové

Je chlad. Už podzim není babí
v koruně nezbyl drahokam
jablko snad jen myši vábí
když nebalí ho do hedvábí
a kde kdo se ptá: Jako, kam?

Každý list padá, nějak chabý
na zem se snáší sám a sám
Dokud ho ještě neoslabí
až pak ho shrabou spolu s šváby
Z obrazu zbývá pouze rám

Jako by stříhaly se vlasy
Však podzim nezná salon krásy
To vichr buší do kláves

A jeho forte zahalasí
Obtížně schůdné jsou ty trasy
které až k srdci mohou vést...